

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 273: Chúng Ta Nếu Chấp Trước Rằng Thật Sự Có Vô Thượng Bồ Đề Để Chứng Đắc, Ấy Là Sai Lầm, Cho Nên Gọi Là “Phi Pháp”. Nếu Chấp Trước Rằng Không Có Vô Thượng Bồ Đề, Điều Đó Cũng Là Sai Lầm, Cho Nên Gọi Là “Phi Phi Pháp”. Chữ “Pháp” Mà Như Lai Nói, Là Chỉ Cho Tất Cả Pháp. Pháp Và Phi Pháp, Thấy Điều Chẳng Thể Chấp Lấy

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 021)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Chúng ta nếu chấp trước rằng thật sự có Vô Thượng Bồ Đề để chứng đắc, ấy là sai lầm, cho nên gọi là “phi pháp”. Nếu chấp trước rằng không có Vô Thượng Bồ Đề, điều đó cũng là sai lầm, cho nên gọi là “phi phi pháp”. Chữ “Pháp” mà Như Lai nói, là chỉ cho tất cả pháp. Pháp và Phi pháp, thấy điều chẳng thể chấp lấy.】

Đức Phật ở trong bộ kinh này đã lặp lại sự việc này rất nhiều lần để khai thị dẫn dắt cho chúng ta. Điều này hiển thị rằng vấn đề này là vấn đề trọng yếu trong Phật pháp, là cốt lõi then chốt trong sự tu hành chứng quả của chúng ta, cho nên Ngài mới không ngừng lặp lại để giảng giải cho chúng ta hiểu.

Kinh văn nói “Như Lai”, Như Lai là nói từ trên Tánh thể. Từ trên Tánh thể mà nói, như phía trước đã giảng, chẳng có một pháp nào có thể lập, thì làm gì có Vô Thượng Bồ Đề? Cho nên không thể chấp trước là thật có.

Giả sử chúng ta lại chấp trước là nó “không có”, thật sự là không có, thì chư vị hãy thử nghĩ xem, tại sao “thật sự không có” cũng lại là sai lầm? Trong Chân Như Bồn Tánh cũng vốn chẳng có cái thứ gọi là “không có”. Cho nên nếu bạn muốn lập một cái “không có”, trong bồn tánh của bạn lại chấp trước vào một cái “không có”, thì đó cũng là sai lầm.

Bạn hãy thể hội cái ý nghĩa này. Bạn chấp trước là “có”, là sai rồi; bạn chấp trước là “không có”, cũng là sai rồi, khi ấy Thanh Tịnh Tâm sẽ chẳng còn thanh tịnh nữa. Vì thế, “có” và “không có” đều chẳng thể chấp trước.

Vậy chúng ta hỏi, rốt cuộc là có hay không? Chấp trước thì không được phép, nhưng rốt cuộc là có hay không?

Nếu nói trên Sự thì “Có”; nếu nói trên Lý thì “Không”.

Cũng giống như trong kinh này, có lúc xưng là Như Lai, có lúc xưng là Phật, ý nghĩa này hoàn toàn thông với nhau. Xưng là Phật, là nói trên Sự, là nói trên Tướng; xưng là Như Lai, là nói trên Tánh, là nói trên Lý. Chúng ta nhất định phải phân biệt cho rõ ràng.

Sự, tại sao lại có? Bởi vì trên Sự tướng có mười pháp giới. Trong mười pháp giới, chúng ta ngày nay đang ở pháp giới Người, chúng ta tu hành là muốn thành Phật, nếu như “không có Phật”, thì sẽ chẳng có pháp giới Phật rồi. Trong mười pháp giới có pháp giới Bồ Tát, có pháp giới Phật, nên Sự đương nhiên là có.

Đã nói trên Sự tướng là có, vậy Pháp có hay không? Pháp đương nhiên cũng là có, cũng xác thực có cái pháp A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề, thật sự có cái pháp này, nhưng không được phép chấp trước, hễ chấp trước là sai lầm ngay. Từ đó có thể biết, Kim Cang Bát Nhã từ đầu đến cuối chỉ là phá sự chấp trước mà thôi, đây là điều chúng ta cần phải hiểu rõ.

Giống như phía trước đã nói, đối với “Pháp”, chúng ta phải dùng nó, pháp có tác dụng, cần phải dùng nó, nhưng quyết định không thể chấp trước. Đây chính là điều Đức Phật đã giảng ở đoạn trước: “*Pháp thượng ưng xả, hà huống phi pháp*” (Pháp còn nên xả, huống hồ là phi pháp). Ngài lại dẫn dụ hình ảnh chiếc bè để làm tỷ dụ, nhằm nói rõ sự thật này. Chúng ta cần phải từ chỗ này mà dụng tâm thể hội cho tỉ mỉ.

Chữ “Pháp” trong câu “Như Lai sở thuyết pháp” (Pháp mà Như Lai nói), phạm vi bao hàm vô cùng rộng lớn, mười pháp giới đều bao gồm ở trong đó; không những là mười pháp giới, mà ngay cả tất cả “phi pháp” cũng bao hàm ở trong đó. Pháp và phi pháp, thấy đều bao hàm ở trong đó.

“Pháp còn nên xả”, nghĩa là pháp và phi pháp thấy đều phải xả. Xả, không phải là vứt bỏ không cần, mà là không được phép phân biệt chấp trước, ý nghĩa là như vậy. Cái sự “xả” này, chính là xả bỏ cái tâm phân biệt, xả bỏ cái tâm chấp trước.